

[Hartling.]

mere naturlig end den, der tidligere har været talt om.

Det er mere naturligt, at Nordsjælland med sine mange gamle sogne bliver et nyt stift, medens de stærkt voksende omegnsdistrikter med de mange nye sogne bedre kan tåle at skifte først til et Helsingør stift og så, skal vi sige om 5 år, til et tredje stift. Det er mere naturligt, at domkirken bliver i en gammel købstad end i et nyt københavnsk distrikt; den kommer til at betyde mere i Helsingør end i, skal jeg sige et københavnsk postdistrikt. Et voksende omegnsområde vil også snarere, mener jeg, føre til en ny deling, når det nu dannede nye stifts tyngdepunkt er lagt i Nordsjælland; i det oprindelige forslag var tyngdepunktet i København, og så ville en senere deling næppe presse så stærkt på. Jeg finder det endelig mere naturligt at kalde det nye stift med Helsingørs navn end med det efter min opfattelse konstruerede Kronborg-Bispebjerg navn.

Der er en 2-3 små spørgsmål tilbage, som vel skal løses administrativt, og som vi måske ikke skal blande os i, men man kan vel nok få lov til at nævne dem her. Det ene er ændringen af stiftsøvrigheden, det andet biskoppens bopæl, og endelig kunne man også spørge om domprovsten. Med henblik på, om der med tiden skal komme et nyt stift, må det ønskes — og jeg henstiller til den højtærede kirkeminister, at det går sådan — at biskoppen skal have bolig i Nordsjælland, eventuelt ved domkirken eller i amtsbyen, Hillerød, eller hvor man nu finder det naturligt, men i hvert fald i Nordsjælland, for ellers skal han flyttes igen, når dette store Helsingør stift skal deles. Også domprovsten bør efter min mening knyttes så stærkt som muligt til domkirken.

Disse små ting lægger vi nu med venlige ønsker i kirkeministerens gode hånd og håber, at hun vil løse dem med den visdom, som nu er hende givet. Jeg deltager gerne i glæden over, at vi er nået til enighed. Blev det ikke helt så godt, som vi kunne have ønsket, må vi lade manglerne veje op med enigheden. Det forekommer mig, at den højtærede kirkeminister nu med bedre samvittighed kan rejse til Kina. Så kunne hun tænke på det smukke kinesiske ord-

sprog — og det kan vi andre også — at blandt venner smager selv vand som vin.

Gottschalk-Hansen: Det har været opmuntrende at se den interesse, hvormed dette lovforslag er blevet modtaget i offentligheden. Der klages undertiden over manglende interesse for kirkelige spørgsmål og problemer, men det er min erfaring, at så snart man skal foretage en eller anden ændring, begrænset eller større, inden for det kirkelige lovgivningsområde, ser man tydelige eksempler og beviser på, at befolkningen i virkeligheden er meget levende interesseret i kirkens ve og vel, i dens organisation og opbygning, og det foreliggende lovforslag er da også blevet modtaget med en sådan almen interesse. Der har været skrevet mange ledere, mange artikler og læserbreve, vi har modtaget deputationer i udvalget, og vi har set, at en mand som departementschef Mogensen fra landbrugsministeriet har været meget levende interesseret i en løsning af problemet. Vi har altså fra mange forskellige sider konstateret, at det alligevel ikke står så skralt til med interessen for kirken og dens områder, som man mange gange i pessimistiske øjeblikke vil mene.

Jeg er ligesom de to foregående ærede ordførere for henholdsvis socialdemokratiet og venstre glad for, at vi har fået en løsning, som kan samle og forene. Det er jo snart sagt til trivialitet, at det er godt, når vi inden for dette lovgivningsområde kan finde en fællesnævner, som vi alle kan samles om, men det kan ikke siges ofte nok.

Jeg synes og tror, at det er en god og heldig løsning at anbringe den ny domkirke i Helsingør. Byens historie er gammel. På nogle af de ældste Danmarkskort er Helsingør aftegnet som en af rigets fornemste og ældste stæder, og jeg synes, at det, at man vil gøre Skt. Olai kirke til domkirke, er en meget gunstig og gavnlig løsning. Jeg deler det ærede medlem hr. Hartlings uvilje imod, at man skulle have 2 domkirker inden for selve hovedstadsområdet.

Der er ingen tvivl om, at det betyder meget for en befolkning og for en egn, at den har en domkirke, man kan samles om, og jeg kan ikke se, at man kunne finde en værdigere placering end netop i Helsingør, hvor historien taler stærkt til os, med den